

lendingar skuldu gera við fossin, sigur sögan einkum. Tá sigur Sigríð við faðir sín, at selir hann fossin til onglendingar, so skuldi hon leyfa í fossin. Fossurin varð ikki seldur.

Gullfossur er stærsti fossur, eg havi sæð, og so segdu teir, at hann var litil henda dagin, imóti hvat hann ofta kundi vera. Vit steggaðu við Gullfoss góða stund og tóku myndir av fossinum, síðan fóru vit heim aftur móti Skálholti, men nú fóru vit aðra leið, eystari. Vit komu

til Herpar, Hrunamannahrepp og Galtafelli, á Galtafelli var Einar Jónson, myndahoggari, foddur. Vit komu til Hrepphólar, og nú vendu vit norðureftir móti Skálholti.

Allan henda vegin líka frá Gullfossi til Skálholti var av besta jarðarlendi, veðrið var nú av tí fagraða, sólskin og eitt litið lot, og fólk hoyggjaðu allastaðni, sum vit komu framvið.

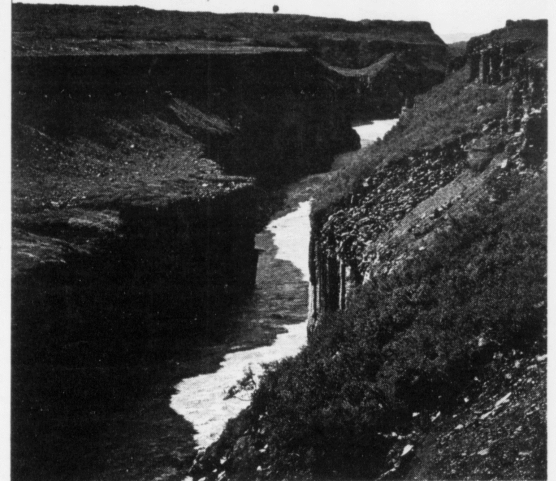
Á Skálholti gera teir nýggja kirkju. Uttan tykist hon at vera

Nýggja kirkjan á Skálholti

heldur tung og klossur. Hetta er krosskirkja við torninum mitt uppúr. Innan fer kirkjan vist at vera stásilig, tá hon verður liðug, men hon var so stutt á leið komin enn. Hon er høg til loftið, og í øllum vindeygnum eru litaðir mosaikrútur, eg haldi, tað mátti farið at verið heldur nyrkt inni í kirkjunni, men sjáltsamt verður tað óivað, tá ið sólin fer at skina inn gjøgnum hesar litaðu rútirnar. Kirkjan stendur í sama stað sum hin gamla Brynjólfskirkjan stóð, og hon verður líka stór. Á Skálholti er litið bygt nú, har er væl vallað og arbeitt allar vegir rúndanum, men tað var ikki lætt hjá okkum eftir tí, sum her er at siggja nú, at hugsa okkum ta glæsiligu tíð, sum har á hesum mæta bispasæti. Bispasæti var har frá ár túsund fimtiseks, 1056, og til seytjanhundrað nitiseka, 1796, har var prestaskúli og seinni látinskúli. Har var Jón Árasen, seinasti katolski biskupur, hann sum hevur yrkt ljómur, og tveir

synir hansara hálsfogdir, her var Jón Gerikson, biskupur tikin

Hvítá, nær við Gullfoss

av søgum, og her búði Brynjálfr Sveinsson, biskupur, sum er gitin millum annað fyrri at hava bjargað nógvum virðismiklum íslenskum handritum frá at misfarast.

Á heimvegnum fóru vit gjøgnum Hveragerði. Vit fóru í einum Vakstragerði, sum eitur Eðen, har keyptu vit blómur og ymist grønmeti, síðani fóru vit og sóu Grýtu goysa. Heima í Reykjavík fóru vit kl. 22. Vit fingi ein temunn og fóru ao til songar.

16'8 hvíldu vit okkum. Hugdu eitt sindur av býnum og fóru tíðliga til songar.

Meira

Strokkur — størsta lívandi hetta geisholdi í Geysis-árinum

TEIR NEVNDU HANN SVARTI

Johnsigurd Johannese
eftir
sir Arthur Conan Doyle

11. PARTUR.

— Hetta málið havi eg drigist við í 10 dagar, Watson.

Við hesum fari eg at gevast við royndunum til tess at fáa tað upplárað. Í morgin hugsi eg, at tað verður upplárað, segði Holmes avgjerdur.

Júst til ta tíðina, Holmes hevði ásett í fjarritinum, kom Hopkins, og vit triggir fingi okkum sæti við morgunmatarborðið ið frú Hudson hevði reikað fyrri. Tann ungi lögregluðurin var í frálíkum lag yvir eydna sína.

— Halda tygum við vissu, at loysningur tygara er tann rætti, spurdi Holmes

— Eg ivist ikki eina lotu, svaraði Hopkins.

— Tíverri, men eg kann ikki siga meg vera samdan við tygum.

— Tygum gera meg bilsnan, Holmes. Er loyvt at krevja meiri?

— Halda tygum, at frágreiðing tygara stendur mátt við øll krev?

— Eg eri framvegis ikki í iva. Eg eri komin eftir, at Neligan hevði tilhald á Brambletye Hotellinum júst somu náttina, sum morðið varð fram. Kamar hansara var í stovuhæddini. Og hann kundi fara uttar, tá hann ynskti tað.

Somu náttina fór hann oman í Woodmans Lee, har hann hiti Peter Carey í smáttuni. Illstøða

gjordist teirra millum, sum tók ein syndarligan enda. Neligan myrði Carey við skutlinum og flýddi úr smáttuni av berari ræðslu um gerð sína.

Á leiðini út úr smáttuni misti hann bókina við niðurskriftunum, sum hann hevði tikið við til at visa Carey og síðani spyrja hann um virðisskjølina. Tygum hava kanska lagt til merkis, at nøkur virðisskjøl vóru merkt, meðan onnur ikki vóru tað. Og tað var meginparturin, sum ikki var merktur.

Tey merktu virðisskjølina vóru tey, sum komu aftur á marknaðin í London.

Eftir øllum at døma hevði Carey hini skjølina. Tann ungi Neligan hevði stóran áhuga fyrri at fáa hendur á tey ómerktu skjølina, so hann kundi fáa eina endaliga uppperð og soleiðis greiða fløkjuna.

Men eftir at vera flýddur bar Neligan ótta fyrri at koma í nánd av smáttuni eina tíð.

At enda vann hann dirvi til sín og herjaði aftur á smáttuna. Hesuførðina fyrri at fáa teir neyðugu upplýsingarnar úr lög-bókum Careys.

Er hatta ikki greitt og hartil einfalt, spurdi Hopkins.

Holmes brosaði og risti við hovdinum.

— Eg havi bert eittans at mótmæla, Hopkins. Og tað er, at frágreiðing tygara óhugsandi kann samsvara við veruleikan. Hava tygum á nøkrum sinni

roynt at myrt eitt menniskja við einum skutli? Nei, eg trúgvi tí ikki. Ja, kæri vinur mín.

Men tað er neyðugt at hava eyguni við hvørjum veti, sum fer fram.

Vinnaður mín, Watson, kann siga tygum, at eg allan morgun havi gjørt venjingar. Tað er heldur enn ikki torført, og neyðugt er at hava kraftarmiklar armar, skal tað eydnast væl. Men stoyturin í úthúsunum hesa náttina var slíkur, at skutilin eisini kom igjøgnum vegginn. aftanfyrri hin myrda.

Kann hugsast, við álvara í, at tann ungi og klæntasligi Neligan hevur havt dirvi til at fremja slíkt morð og hevjað skutilin?

Er Neligan maðurin, sum kann drekkja eins nógv av romm-brennivini sum Svarti Petur? Var tað ikki eisini eitt skeggprýtt andlit, sum var at siggja í úthúsunum tvær nætur frammanundan? Nei, nei, harra Hopkins. Tað er ein heilt annar persónur, sum vit eiga at hava áhuga fyrri.

Hopkins sat bilsin og lyddi á orð harra Holmes. Vónir og sjálvsálit hansara vórðu til einkis av hesum læstrinum. Men kortini vildi hann ikki vera við undirlutan.

— Tygum kunnu tú ikki nokta fyrri, at Neligan var hjástaddur hesa náttina, harra Holmes, segði Hopkins síðan.

Framhald